

NANCY
SPRINGEROVÁ

EnOLA HOLMESOVÁ

PŘÍPAD
POHŘEŠOVANÉHO
MARKÝZE

NETFLIX

PŮVODNÍ FILM
NETFLIX

FRAGMENT

Enola Holmesová Případ pohřešovaného markýze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Případ pohřešovaného markýze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

EnOLA HOLMÉSOVÁ

PŘÍPAD POHŘEŠOVANÉHO MARKÝZE

Nancy Springerová

FRAGMENT

Otálela jsem příliš dlouho.

Za mnou se ozvaly těžké kroky.

Chtěla jsem vyrazit na útěk, ale bylo pozdě. Kroky mě dostihly. Kdosi mi železným stiskem sevřel ruku. Chtěla jsem vykřiknout, ale tvrdá dlaň mi zakryla ústa. Pak mi přímo u ucha zavrčel hluboký hlas: „Jestli se pohneš nebo vykřikneš, zabiju tě.“

Ochromil mě strach. Třeštila jsem oči do tmy, nemohla jsem se hnout. Skoro jsem nemohla ani dýchat. Zatímco jsem stála a lapala po dechu, muž pustil mou ruku a chytil mě kolem pasu. Při tom mi přitiskl paže k bokům a přimáčkl mě zády k čemusi, co bych možná považovala za kamennou zeď, kdybych nevěděla, že to je jeho hrud'. Odkryl mi pus, ale v následujícím okamžiku, ještě než jsem stačila vydat hlásek, se přede mnou v nočním šeru zaleskla ocel. Jako dlouhý, špičatý ledový střep. Čepel nože.

Mé matce

N. S.

V LONDÝNSKÉ ČTVRTI EAST END, JEDNÉ SRPNOVÉ NOCI ROKU 1888

Ve tmě matně poblikává jen několik pouličních plynových lamp, které zatím ještě nikdo nerozbil. Na dlažbě před hospodami žhnou ohně v otevřených kotlících a staříci u nich prodávají vařené mořské šneky. Tajemná cizinka, od klobouku až po boty v černém, klouže nenápadně ze stínu do stínu v temných zákoutích ulice, jako by sama byla jen pouhý stín. Tam, odkud přichází, je nemyslitelné, aby se žena vydala sama do noci bez doprovodu manžela, otce či bratra. Ale ona udělá cokoli, aby našla jistou ztracenou osobu.

Kráčí ulicí, pod černým závojem má oči na stopkách, všechno sleduje, všeho si všímá a všechno pozoruje. Vidí skleněné střepy na rozbitých chodnících. Všímá si, jak se kolem drže prohánějí krysy s odpornými holými ocásky. Mezi krysami a střepy vidí pobíhat malé bosé otrhánky. Pozoruje dvojice, muže v červených flanelových vestách a ženy v laciných slaměných čepcích, jak se zavěšení do sebe motají po ulici. Vidí u zdi mezi krysami ležet člověka. Je opilý nebo spí, možná je dokonce mrtvý.

Dívá se, ale taky naslouchá. Opodál vrzavě vykvikne v zakouřeném tmě flašinet. K dámě v černém závoji dolehne jeho přiovilá písnička. Zaslechne přede dveřmi hostince volat malou holčičku: „Tatínku! Tati!“ Slyší výkřiky, smích, hulákání ochmelků a volání pouličních prodavačů: „Čerstvý ústřice! Dejte si je s voctem, pošmáknete si! Pěkný kousky, čtyry za penny.“

Cítí ocet. A taky gin, vařené zelí, horké párky, slaný vzduch z blízkého přístavu a nakonec zápach od Temže. Cítí hniijící ryby. I ostrý puch splašků z kanálu.

Přidá do kroku. Musí být stále v pohybu, protože nepátrá jen ona sama, také ji kdosi hledá. Lovkyně v černém závoji je zároveň kořistí. Musí jít daleko, aby ji muži, kteří po ní pátrají, nenašli.

U další pouliční lampy spatří přede dveřmi ženu s rudými rty a načerněnými řasami. Přijede drožka, zastaví a z ní vystoupí muž ve fraku a lesklém hedvábném cylindru. Přestože má žena u dveří na sobě večerní róbu s hlubokým výstřihem, kterou možná kdysi nosila nějaká dáma z lepší společnosti, tajemná cizinka v černém si nemyslí, že tenhle gentleman půjde se ženou tančit. Všimne si jejího vyděšeného pohledu – i přes široký úsměv rudých rtů má prostitutka v očích strach. Mrtvolu jedné takové našli nedávno jen o pár ulic dál s rozpáraným břichem. Dáma v černém odvrátí zrak a kráčí dál.

Mrkne na ni zarostlý pobuda, opřený o zeď: „Co tak sama, paninko? Nestála byste vo nějakou společnost?“ Kdyby byl gentleman, neoslovil by ji, dokud by je někdo nepředstavil.

Dáma si ho nevšímá a chvátá pryč. Nesmí tu s nikým mluvit. Nepatří sem. To vědomí ji však netrápí, protože nepatřila nikdy nikam. A svým způsobem byla vždycky sama. Ale když pátrá pohledem v temných stínech, u srdce ji zabolí, protože už nemá domov, je cizinkou v největším městě na světě a neví, kde dnes večer složí hlavu.

A pokud se, dá-li Bůh, dožije zítřejšího rána, může jen doufat, že najde milovanou osobu, po níž pátrá.

A tak kráčí dál do temnoty a stínů, špinavými uličkami kolem doků východního Londýna. Úplně sama.

KAPITOLA PRVNÍ

Vážně bych moc ráda věděla, proč mi máma dala jméno Enola, které se pozpátku čte „alone“ – sama. Máma měla nebo snad pořád ještě má ráda rébusy a hádanky a tímhle jménem určitě chtěla něco sdělit – možná mi chtěla dát něco do vínku nebo mi trochu neohrabaně požehnat a naznačit své budoucí plány, i když otec byl tou dobou ještě naživu.

Ať tak či onak, celé dětství mi skoro každý den říkala: „Však ty to nějak zvládneš sama, Enolo.“ Těmito slovy se se mnou většinou loučila, myšlenkami kdovíkdě, když odcházela se skicákem, štětci a akvarelovými barvami na toulky přírodou. A takhle, dočista samotnou, mě taky zanechala tehdy v červenci, v den mých čtrnáctých narozenin, když se večer nevrátila domů do našeho sídla Ferndell.

Ale oslava narozenin se konala, slavila jsem s komorníkem Lanem a jeho ženou, naší kuchařkou, a proto mě nejdřív mámina nepřítomnost nijak netrápila. I když jsme k sobě měly s mamkou dost blízko, málokdy jsme se jedna druhé pletly do

soukromých věcí. Pomyslela jsem si, že ji asi zdrželo něco naléhavého, hlavně proto, že už předem poprosila paní Laneovou, aby mi při odpoledním čaji předala několik balíčků.

Od mámy jsem k narozeninám dostala:

sadu na kreslení: papír, sadu tužek a perořízek, abych si je mohla ořezávat, gumy na vymazávání, to všechno úhledně srovnané v dřevěném kufříku, který se dal rozložit jako stojan,

tlustou knihu nazvanou *Květomluva, jakož i rukověť k symbolistice vějířů, kapesníčků, pečetního vosku či poštovních známek,*

a mnohem tenčí sešitek s rébusy.

Nebyla jsem žádný zázračný výtvarný talent, ale máma mé začátečnické pokusy všemožně podporovala. Věděla, že ráda kreslím a ráda si přečtu každou knížku, ať je o čemkoli – ale taky věděla, že luštění rébusů a přesmyček mě nikdy moc nebavilo. I přesto mi tenhle sešitek vyrobila vlastnoručně, to bylo jasné – sama poskládala a sešila stránky, které vyzdobila krásnými akvarely květin.

Očividně pro mě ten dárek vyráběla delší dobu. Určitě na mě nezapomněla, říkala jsem si umíněně. Ten večer dokonce několikrát.

I když jsem netušila, kde mamka může být, čekala jsem, že se buď večer vrátí domů, nebo pošle nějaký vzkaz. Proto jsem spala vcelku klidně.

Avšak i nazítří ráno Lane vrtěl hlavou. Ne, madam se ještě nevrátila. Ne, neozvala se. Venku pršelo a šedivé nebe odráželo mé rozpoložení – zmocňovaly se mě čím dál větší obavy.

Po snídani jsem vyběhla nahoru do své ložnice, příjemného pokojíku, kde šatní skříň, mycí stolek, komoda a všechno ostatní bylo bíle natřené a lemované bordurou z růžových a modrých kytic. Říkalo se tomu „nábytek ve venkovském stylu“, byl laciný a hodil se jen pro děti, ale mně se líbil.

Obvykle.

Dneska ne.

Nemohla jsem zůstat uvnitř, vlastně jsem ani nevydržela sedět, jen chvíli, abych si přes boty nazula galoše. Vzala jsem si košili a pumpky, pohodlné oblečení, které kdysi patřilo mým starším bratrům, a přes ně si přehodila přšiplášť. Celá v gumě jsem pak s dupáním seběhla dolů a vzala si ze stojanu v hale deštník. Pak jsem vyšla přes kuchyň a přitom oznámila paní Laneové: „Jdu se podívat ven.“

Zvláštní – totéž jsem říkala skoro každý den, když jsem odcházela z domu rozhlížet se po světě, aniž jsem přesně věděla, co hledám. Cokoli. Lezla jsem na stromy, jen abych zjistila, jestli tam něco najdu – šnečí ulity s hnědými a žlutými proužky, trsy oříšků, ptačí hnízda. A když jsem našla hnízdo straky, zkoumala jsem, co v něm je: knoflíčky z bot, útržek lesklé stuhy, ztracená náušnice. Hrála jsem si, že se ztratilo něco nesmírně cenného a já po tom pátrám.

Jenomže tentokrát to nebyla jen hra.

Paní Laneová taky pochopila, že je to jiné. Obvykle by řekla: „Kde máte klobouk, slečno Enolo?“ Protože já ho nikdy nenosila. Ale teď mlčela a jen se dívala, jak odcházím.

Jak se jdu podívat po mámě.

Opravdu jsem si myslela, že ji najdu sama.

Když na mě z kuchyně nebylo vidět, začala jsem pobíhat sem a tam a snažila se zachytit její stopu jako lovecký pes. Včera ráno, když jsem měla ty narozeniny, jsem si směla poležet, a tak jsem mámu neviděla odcházet z domu. Ale protože jsem si myslela, že si asi chtěla jako obvykle pár hodin skicovat květiny a rostliny, začala jsem ji nejdřív hledat kolem Ferndellu.

Mámina péče o pozemky na našem panství spočívala v tom, že dávala všem rostlinám volnost. Procházela jsem kolem květinových záhonů připomínajících džungli, kráčela po zanedbaném trávníku, zapleveleném hlodášovými keři a ostružinami, i po lese zarostlém šlahouny psího vína a břečťanu. A po celou dobu na mě z uplakané šedivé oblohy padal déšť.

Náš starý pes, kolie Reginald, běžel se mnou, dokud ho neotrávil, že je celý mokrý. Pak se šel radši někam schovat. Rozumné zvíře. Promočená až po kolena jsem si uvědomovala, že bych měla udělat to samé, ale nedalo mi to. Má úzkost narůstala s rychlostí mých kroků, až mě jako bič zasáhla děsivá myšlenka. Hrozný pomyslen, že máma leží někde venku, zraněná nebo nemohoucí, nebo – a to byla obava, kterou jsem nemohla pominout, protože máma už nebyla nejmladší –, že ji možná někde na toulkách zradilo srdce. Možná dokonce... ale člověk si to nemůže ani v duchu říkat tak naplno, dají se přece použít

jiná slova. Vydechla naposled. Opustila nás. Odebrala se na věčnost. Odešla za otcem.

Ne. Prosím, jen to ne.

Zdálo by se, že když jsme s mámou neměly příliš důvěrný vztah, její zmizení mi moc vadit nebude. Ale bylo to přesně naopak – měla jsem o ni hrozný strach, protože mi připadalo, že kdyby se jí něco stalo, byla by to moje chyba. Vždycky jsem se cítila provinile – i za to, že žiju, že dýchám –, protože jsem se matce narodila tak nevkusně pozdě. Byla jsem skandál, břemeno, snad to chápete. A vždycky jsem měla v plánu, že to všechno napravím, až budu dospělá. Jednou, doufala jsem, proměním svůj život v zářivé světlo, které mě pozvedne ze stínu hanby.

A pak mě máma bude mít ráda, to je přece jasné.

Takže prostě musí být naživu.

A já ji *musím* najít.

Chodila jsem křížem krážem a prohledávala les, v němž celé generace panstva lovily králíky a tetřívky, lezla jsem nahoru a dolů po stěnách skalnaté rokle u jeskyně porostlé kapradím, podle něhož dostalo sídlo Ferndell své jméno. Bylo to mé oblíbené místo, ale dneska jsem se tam nezdržela. Pokračovala jsem dál až k hranici parku, kde končil les a začínala zemědělská půda.

A vydala jsem se i do polí, protože mamka tam mohla jít kvůli květinám. Panství Ferndell neleželo daleko od Londýna a pachtýři na našich polích pěstovali místo zeleniny hyacinty, macešky a lilie, protože z čerstvých květin, dodávaných každý den na trh v Covent Garden, měli lepší živobytí. Rostly tady

řady růží, políčka krásnooček, divokými barvami tu plály záhony s cíniemi a máky, všechny určené pro Londýn. Vždycky jsem si při pohledu na ta kvetoucí pole představovala to úžasné město, kde služebné denně s úsměvem roznášejí čerstvé květiny do každého pokoje a kde si šlechtičny a dámy z královské rodiny zdobí šaty či účes sasankami a fialkami nebo se obklopují jejich vůní. V Londýně, kde...

Ale dnes se květiny na polích, celé nasáklé deštěm, zplihle skláněly k zemi a sny o Londýně mi vydržely jen na jedno nadechnutí a vydechnutí a pak se vypařily jako mlha stoupající nad pole. Nekonečná pole. Míle a míle polí.

Kde může máma být?

Snila jsem o tom – tedy ve snech o mamce, ne o Londýně –, že ji najdu sama, zachráním ji jako velká hrdinka a ona ke mně bude vzhlížet s vděčností a obdivem.

Ale to byly jen bláhové sny.

Zatím jsem prohledala jen zhruba čtvrtinu pozemků a z polí skoro nic. Jestli máma někde leží zraněná, vypustí duši dřív, než ji najdu takhle úplně sama.

Otočila jsem se a běžela zpátky do domu.

Tam se ke mně pan a paní Laneovi snesli jako pár hrdliček na hnízdo, on ze mě stáhl promočený kabát a vzal mi mokrý deštník a boty, ona mě strkala do kuchyně, abych se zahřála. I když mě nemohla hubovat přímo, své názory dávala jasně najevo. „Jenom úplný hlupák se toulá celé hodiny venku v dešti,“ sdělovala velkému sporáku na uhlí a odklopila jednu z kulatých plotýnek. „Urozená slečinka může nastydnout stejně

snadno jako chudá holka, a kdo se nastudí, může i umřít,“ huderla na konvici, když ji pokládala na živý oheň pod plotnou. „Souchotě si nevybírají,“ oznámila plechovce s čajem. Nemusela jsem odpovídat, protože to neříkala mně. Nemohla by si dovolit říkat mi takové věci přímo. „To je sice moc pěkné, že má někdo svoji hlavu, ale co když dostane angínu, zánět pohrudnice, zápal plic nebo ještě něco horšího,“ mračila se na šálky na čaj. Pak se otočila přímo ke mně a rázem změnila tón: „Odpusťte, slečno Enolo, budete si přát něco k obědu? Přitáhnete si židli blíž ke kamnům?“

„Přípekla bych se jako topinka. Ne, nechci nic k obědu. Máte nějaké zprávy o matce?“ Odpověď jsem už znala, protože Lane nebo jeho žena by mi hned řekli, kdyby se něco dozvěděli, ale nemohla jsem si pomoci a musela jsem se zeptat.

„Nic, slečno,“ otírala si ruce do zástěry, jako by zavinovala miminko.

Vstala jsem. „Musím napsat pár dopisů.“

„Slečno Enolo, v knihovně není zatopeno. Donesu vám věci sem ke stolu.“

Byla jsem docela ráda, že nemusím sedět ve velkém koženém křesle v ponuré knihovně. Paní Laneová mi do vyhřáté kuchyně přinesla papír s naším rodinným erbem, kalamář, pero a nějaké pijáky ze stolu v knihovně.

Namočila jsem pero do kalamáře a na krémový papír napsala pár slov pro místní policii, informaci o tom, že se matka zřejmě ztratila, a požádala jsem je, zda by byli tak laskaví a zorganizovali pátrání.